

ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ενας από τους μεγαλύτερους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, ο Ησαΐας, περιγράφει στο βιβλίο του μian εκπληκτική εμπειρία του, ένα αποκαλυπτικό όραμα. Είδε, μας λέει, τον Θεό να κάθεται σ' ένα θρόνο ψηλό, πλημμυρισμένο από την δόξα του Κυρίου. Γύρω από τον θεϊκό αυτό θρόνο, στέκονταν άγγελοι και έψαλλαν τον γνωστό μας ύμνο : “Άγιος, άγιος, άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γη της δόξης αυτού”. Ο Ησαΐας παρακολουθού-

σε με έκπληξη και θαυμασμό. Σε κάποια στιγμή είπε: “Ω ταλαίπωρος εγώ! Εχω συγκλονιστεί ολόκληρος! Γιατί ενώ είμαι άνθρωπος αμαρτωλός και έχω ακάθαρτα χείλη και κατοικώ μέσα σε λαό που έχει επίσης ακάθαρτα χείλη, αξιώθηκα να δω τον βασιλιά Κύριο Σαβαώθ”. Μόλις είπε αυτά τα λόγια, ένας άγγελος πήρε με μια λαβίδα ένα αναμμένο κάρβουνο, το έβαλε στο στόμα του Ησαΐα και του είπε : “Να αυτό το αναμμένο κάρβουνο άγγιξε τα χείλη σου και θα αφαιρέσει τις ανομίες σου και θα καθαρίσει τις αμαρτίες σου”. Ο Ησαΐας πήρε μεγάλη δύναμη από τη φωτιά αυτή που τον άγγιξε και ξεκίνησε την μεγάλη αποστολή του.

Αυτό το εκπληκτικό γεγονός συμβολίζει το μυστήριο της θείας ευχαριστίας, που μεταγγίζει στον άνθρωπο το πυρ της θεότητας. Είναι ο ανε-

κτίμητος θησαυρός που κατέχουν οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, αλλά που δυστυχώς τον αγνοούν ή τον περιφρονούν.

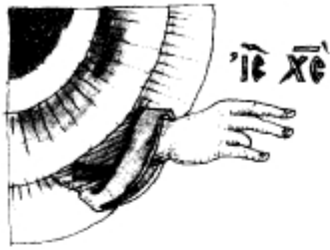
ΓΙΑΤΙ ΗΛΘΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΗ ΓΗ;

Ηλθε μήπως για να φέρει μια καινούργια θρησκεία; Μια διαφορετική φιλοσοφία; Μian άλλη θεωρία; Τίποτα απ' ολ' αυτά. Ηλθε, όπως λέει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, για να καταλύσει τα έργα του διαβόλου και να ενώσει τα διασκορπισμένα παιδιά Του, δίνοντάς τους την δυνατότητα να θεωθούν. Ο Χριστός δεν πέρασε από την γη σαν κομήτης. Ηλθε και έμεινε. Χάρισε και άφησε στον κόσμο το θεανθρώπινο σώμα Του. Κι έτσι μας έδωσε τη δυνατότητα όχι μόνο να τον σκεφτόμαστε, όχι μόνο να τον θυμόμαστε, αλλά να τον αισθανόμαστε, να τον ζούμε και ακόμη περισσότερο να ενωνόμαστε μαζί του: “Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ”.

ΕΝΩΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

Αυτή τη δυνατότητα μας προσφέρει η θεία λειτουργία. Στη θεία λειτουργία δεν πάμε μόνον για να προσευχηθούμε. Το κεντρικό γεγονός και ο σκοπός της θείας λειτουργίας είναι η θεία μετάληψη. Όταν μεταλαμβάνουμε, ενωνόμαστε με τον Χριστό. Το αδύναμο, πηλίνο, αμαρτωλό, ανθρώπινο σώμα μας, ενώνεται με το θεανθρώπινο σώμα του Χριστού. Το φτωχό ανθρώπινο αίμα μας, ποτίζεται με το αίμα του Χριστού. Στις φλέβες μας κυκλοφορεί πλέον το αίμα του θεανθρώπου. Όχι συμβολικά, αλλά πραγματικά.

Παράλληλα, εφόσον ενωνόμαστε με τον Χριστό, ενωνόμαστε και με τους αδελφούς μας. Ολοι έχουμε πλέον το ίδιο σώμα και στις φλέβες μας ρέει το ίδιο αίμα. Γινόμαστε συγγενείς εξ αίματος. Αδελφοί εν Χριστώ. Αποτελούμε

πλέον έναν οργανισμό, εμποτισμένο με το αίμα του Θεού. Αυτός ο οργανισμός είναι η εκκλησία, ή όπως τον ονομάζουμε, η θεία - θεϊκή κοινωνία.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ: ΣΩΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο Απ. Παύλος χρησιμοποιεί και αναλύει θαυμάσια την εικόνα του σώματος, για να εκφράσει το γεγονός της εκκλησίας. Με το βάπτισμα, λέει, γίναμε ένα με τον Κύριο. Είμαστε μέλη του σώματός Του. Ανήκουμε στην οικογένειά του. "Υμείς δέ εστέ σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους". Στο σώμα μας το κάθε μέλος είναι τόσο στενά - οργανικά ενωμένο με το σύνολο, που δεν μπορείς να το ξεχωρίσεις και να το αποσπάσεις. Και προ παντός είναι ενωμένο με το κέντρο, την κεφαλή, που δίνει σ' όλο το σώμα τις εντολές.

Στο βάπτισμα, λοιπόν, ενωθήκαμε με το ιερό σώμα που λέγεται εκκλησία και με την κεφαλή αυτού του σώματος, που είναι ο Χριστός. Τον σύνδεσμο και την ενότητα που αποκτήσαμε με τον Χριστό κατά την ημέρα του βαπτίσματος, τη ζούμε και την ανανεώνουμε την ώρα της θείας λειτουργίας. Συγκεντρωνόμαστε όλα τα παιδιά του Θεού, ολόκληρη η εκκλησία, για να ομολογήσουμε και να διακηρύξουμε, πως είμαστε ενωμένοι μαζί Του, συνδεδεμένοι μεταξύ μας.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΑΙ ΑΝΙΣΟΤΗΤΩΝ

Οποσδήποτε, μέσα σ' αυτή τη μοναδική θεανθρώπινη κοινωνία, δεν μπορούν να υπάρξουν διαφορές. Τα πάντα, όπως στο σώμα, δουλεύουν αρμονικά, με αλληλοσεβασμό. Δεν μπορούμε να αδικήσουμε, να υπονομεύσουμε, να περιφρονήσουμε τον αδελφό μας. Γιατί ό,τι κάνουμε έχει αντίκτυπο στον εαυτό μας. Προσβάλλουμε το δικό μας σώμα. Αλλοίμονο αν τα μέλη του σώματός μας είχαν διαφορές και συγκρούσεις.

Επίσης σ' αυτή τη θεία κοινωνία δεν μπορούν να υπάρξουν ανισότητες, μικροί - μεγάλοι, μορφωμένοι - αγράμματοι, πλούσιοι - φτωχοί. Μας το λέει καθαρά ο Απ. Παύλος : "Ουκ ένι Ιουδαίος, ουδέ Έλλην, ουκ ένι δούλος ουδέ ελεύθερος, ουκ ένι άρσεν και θήλυ. Πάντες γάρ εις εσμέν εν Χριστώ Ιησού".

· Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ·

ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ, ΣΤΩΜΕΝ ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΥ

Και κάτι ακόμη πολύ βασικό. Μέσα στην εκκλησία δεν είναι δυνατό να υπάρξουν η ασυνέπεια και η αδιαφορία. Είναι αδιανόητο να απουσιάζει κανείς απ' τη σύναξη της εκκλησίας και να μην μετέχει στην θεία κοινωνία. Είναι σα να αρνείται την οικογένειά του. Και το πιο φοβερό : Είναι σα να ακρωτηριάζει το ιερό Σώμα του Χριστού. Ποιος από μας τολμάει να κόψει το χέρι του ή να βγάλει το μάτι του και να το πετάξει; Και μόνη αυτή η σκέψη προκαλεί ορίκη.

Πώς όμως τολμάμε να αποκόψουμε τον εαυτό μας από το ιερό Σώμα του Χριστού και να ακρωτηριάσουμε την εκκλησία; Βεβαίως έχουμε έτοιμες πολλές δικαιολογίες και προφάσεις: Οι δουλειές, οι απασχολήσεις, τα μαθήματα, ο χρόνος... Τα δευτερεύοντα έγιναν πρωτεύοντα! Τί θα γινόνταν όμως αν έλεγαν τα χέρια μας ή τα πόδια μας: “δεν ευκαιρούμε να κρατήσουμε την ενότητά μας με την κεφαλή και με την καρδιά και να πάρουμε το αίμα που αυτή μας στέλνει;” Κάτι τέτοιο θα ήταν αυτοκτονία. Πώς θα κάνουμε το ίδιο εδώ; Θα αποκόψουμε τον εαυτό μας από την κοινωνία και την ενότητα με τον Χριστό και θα αρνηθούμε το αίμα που μας δίνει Εκείνος;

Γι' αυτό και οι κανόνες της εκκλησίας ήταν ιδιαίτερα αυστηροί. “Πάντας τους εισιόντας πιστούς και των γραφών ακούοντας, μη παραμένοντας δε τη προσευχή και τη αγία μεταλήψει, ως αταξίαν εμποιούντας τη εκκλησία, αφορίζεσθη χρή”. Ήταν αυτονόητο ότι αν κάποιος αδιαφορούσε και δεν κοινωνούσε για μερικές εβδομάδες απεκόπτετο από το σώμα της εκκλησίας.

ΣΥΧΝΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Στην Αποκάλυψη του Ιωάννη ο Χριστός παρουσιάζει μια πολύ ωραία εικόνα: “Ίδού έστηκα επι την θύραν και κρούω· εάν τις ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν και εισελεύσομαι προς αυτόν και δειπνήσω μετ' αυτού και αυτός μετ' εμού”. Ο Χριστός χτυπάει την πόρτα της καρδιάς μας με πολύ σεβασμό και διακριτικότητα. Δεν κραυγάζει, δεν σπάει την πόρτα, γιατί σέβεται την

ελευθερία μας. Δείχνει με την εικόνα αυτή πόσο μας σέβεται, αλλά και πόσο μας αγαπάει. Λαχταράει να του ανοίξουμε, να μπει και να δειπνήσει μαζί μας. “Επιθυμία επεθύμησα τούτο το Πάσχα φαγείν μεθ’ υμών”. Θέλει, αν είναι δυνατόν, να βρίσκεται κάθε μέρα στο σπίτι του καθενός

μας κι εμείς τον περιφρονούμε. Με δυσκολία του ανοίγουμε την πόρτα μας, ελάχιστες φορές τον χρόνο, σαν σε αδιάφορο επισκέπτη, ίσως και βαρετό. Και πόσο βιαζόμαστε να τελειώνουμε μαζί του!

Εδώ αυθόρμητα προβάλλει το ερώτημα: Κάθε πότε πρέπει να κοινωνούμε; Ας αφήσουμε να μιλήσει ο Αγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος: “Πες μου, ρωτάει, αν κληθεί κάποιος σε δείπνο και προσέλθει, και αφού πλύνει τα χέρια του και καθίσει στο τραπέζι, χωρίς καν να αγγίξει τα εδέσματα που ο οικοδεσπότης προσφέρει, δεν προσβάλλει αυτόν που τον κάλεσε;”

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει κι εδώ. Όταν προσέρχεται σε κάποιο τραπέζι, προσέρχεται για να φας. Και η θεία λειτουργία είναι τραπέζι, είναι τροφή. Κι ερχόμαστε σ’ αυτό το πνευματικό τραπέζι, όχι για να κάτσουμε στην άκρη, όχι για να παρακολουθήσουμε, αλλά για να συμμετάσχουμε. Φέρνουμε τις προσφορές μας, τους καρπούς του μόχθου μας, το ψωμί και το κρασί και ικετεύουμε τον Κύριο να αγιάσει τα δώρα μας. Για ποιο λόγο; Μα για να κοινωνήσουμε.

Δυστυχώς, όμως. Αυτή την αλήθεια την ξεχνάμε. Ο διάβολος μας ρίχνει πολλές φορές στην αμαρτία. Αλλά δεν είναι αυτή η μεγαλύτερη νίκη του. Η μεγαλύτερη νίκη και επιτυχία του είναι που μας έχει πείσει να μην κοινωνούμε συχνά. Γράφει ο Αγ. Κύριλλος Αλεξανδρείας: “Όσοι απομακρύνονται

από την εκκλησία και την θεία κοινωνία, γίνονται εχθροί του Θεού και φίλοι των δαιμόνων”.

ΜΙΑ ΕΝΣΤΑΣΗ

Κι εδώ προβάλλουν κάποιες ενστάσεις. Πολλοί φέρουν ως επιχείρημα το λόγο του Απ. Παύλου: “Όποιος τρώει τον άρτο και πίνει το ποτήριο του Κυρίου με τρόπο ανάξιο, γίνεται ένοχος αμαρτήματος απέναντι στο σώμα και στο αίμα του Κυρίου. Γι’ αυτό πρέπει να εξετάζει κανείς προσεκτικά τον εαυτό του, και τότε να τρώει από τον άρτο και να πίνει από το ποτήριο. Γιατί όποιος τρώει τον άρτο και πίνει τον οίνο με τρόπο ανάξιο, χωρίς να αναγνωρίζει σ’ αυτά το

σώμα του Κυρίου, αυτό που τρώει κι αυτό που πίνει φέρνει πάνω του καταδίκη” (Α’ Κορ. ΙΑ 27-29). Αλλά το ίδιο συμβαίνει και όταν δεν κοινωνούμε. Λέει ο Χριστός: “Σας βεβαιώνω πως αν δεν φάτε τη σάρκα του Υιού του Ανθρώπου και δεν πιείτε το αίμα του, δεν έχετε μετοχή στη ζωή”. Επομένως εάν το να πλησιάζει κανείς όπως τύχει είναι κίνδυνος, έτσι και το να μην κοινωνεί κανείς είναι θάνατος. Ο Απ. Παύλος επιστά την προσοχή μας στον τρόπο προσέλευσης. Ανάξιος σε τελευταία ανάλυση είναι αυτός που θεωρεί τον εαυτό του άξιο να κοινωνήσει. Αυτός που στηρίζεται στην (ανύπαρκτη) αρετή του και όχι στη χάρη του Θεού. Ανάξιος είναι ο αμετανόητος. Και σίγουρα ο Απ. Παύλος υπονοεί τον απροετοίμαστο, αυτόν που πλησιάζει χωρίς κάποια συναίσθηση.

Ρώτησαν έναν ευσεβή ιερέα: Πώς πρέπει να ζει κανείς την χριστιανική ζωή στον κόσμο; Κι εκείνος απάντησε: Απλούστατα, έχοντας στο νου του συνέχεια ότι αύριο, μεθαύριο ή ύστερα

από λίγες μέρες θα κοινωνήσει.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΚΑΙ ΝΗΣΤΕΙΑ

Οι περισσότεροι χριστιανοί πιστεύουν πως δεν μπορεί να κοινωνήσει κανείς αν δεν εξομολογηθεί πρώτα και δεν νηστέψει αρκετές μέρες. Αυτό είναι ένα τραγικό λάθος. Οι παλαιοί χριστιανοί, όπως λέει ο Μ. Βασίλειος κοινωνούσαν τουλάχιστον 4 φορές την εβδομάδα! Δεν ήταν δυνατό ούτε να εξομολογούνται ούτε να νηστεύουν κάθε μέρα. Το ίδιο και μεις. Αν θελήσουμε να μεταλαμβάνουμε συχνά, δεν είναι απαραίτητη η εξομολόγηση. Στον πνευματικό θα προστρέξουμε όταν υπάρχει κάτι σοβαρό. Όπως και στον γιατρό δεν θα πάμε για τα μικροτραύματά μας.

Το θέμα της νηστείας είναι για τους περισσότερους το μεγαλύτερο εμπόδιο ή πρόφαση. “Εγώ δεν κοινωνώ αν δεν νηστέψω μια εβδομάδα, 15 μέρες ή 40 μέρες!” Οφείλουμε όμως να τονίσουμε με έμφαση, ότι πουθενά δεν αναφέρεται νηστεία πριν την θεία κοινωνία. Εμείς βάζουμε τη νηστεία πάνω από την θεία κοινωνία. Έτσι, το μέσο το κάναμε σκοπό και βρήκαμε ένα άλλοθι για να δικαιολογήσουμε την αμέλειά μας και την αδιαφορία μας για τη συχνή συμμετοχή μας στη θεία ευχαριστία.

Βεβαίως και υπάρχουν εμπόδια για την θεία κοινωνία, τα οποία τα ξεχνούμε. Ο Χριστός επιμένει ιδιαίτερα στην έχθρα, στη μνησικακία. Και ο Αγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος τονίζει: “Κανένας, μα κανένας, δεν ατιμάζει τόσο την ιερή αυτή πανηγυρι, όσο εκείνος που την γιορτάζει ενώ έχει μέσα του μνησικακία. Ακόμη περισσότερο, ούτε καν να την γιορτάσει μπορεί, έστω κι αν

μείνει δέκα μέρες τελείως νηστικός... Σας το λέω, λοιπόν, προκαταβολικά και διαμαρτύρομαι και το φωνάζω δυνατά. Κανένας απ’ αυτούς που έχουν εχθρό ας μην πλησιάζει στην ιερή τράπεζα και ας μη δέχεται το Σώμα του Κυρίου. Οποιος πλησιάζει να μην έχει εχθρό. Έχεις εχθρό; Να μην προσέλθεις. Θέλεις να προσέλθεις; Συμφιλιώσου και τότε να προσέλθεις”.

“ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΕ”

Ας προσερχόμαστε, λοιπόν, συχνά στη θεία κοινωνία με την κατάλληλη προετοιμασία, σ’ ένα κλίμα ησυχίας, σιωπής, περισυλλογής, προσευχής, εποικοδομητικής μελέτης. Με συντριβή και ευλάβεια. Έχοντας συμφιλιωθεί με όλους. Ας προσευχηθούμε με θερμή (πολύ θα μας βοηθήσει η ακολουθία της θείας μεταλήψεως την οποία απαιτητήτως πρέπει να διαβάζουμε). Ας αναλογιστούμε την αγάπη και την δωρεά του Θεού. Κι ας πλησιάσουμε “μετά φόβου Θεού πίστεως και αγάπης”.

“ΚΑΛΟΝ ΕΣΤΙ ΗΜΑΣ ΩΔΕ ΕΙΝΑΙ”

Με την θεία κοινωνία ανεβαίνουμε μαζί με τον Χριστό και τους μαθητές Του στο Ορος Θαβώρ. Απολαμβάνουμε το κάλλος του προσώπου Του, θεωρούμε την δόξα Του. Ας μην βιαστούμε να κατέβουμε. “Καλόν εστίν ημάς ὧδε εἶναι”. Ας μείνουμε στο κλίμα της προσευχής, περισυλλογής, σιωπής, μελέτης κι ευχαριστίας. Έτσι, θα διατηρήσουμε περισσότερο χρόνο μέσα μας την παρουσία του Κυρίου και η ζωή μας θα είναι ένα συνεχές Πάσχα, ένα μόνιμο πανηγύρι.

